

Avântul

Tălcul unei întâlniri

Profesorul A. C. Cuza, președintele Camerii, într-un cabinet N. Iorga. Iată o ciudățenie pe care, desigur, dreptul de vârstă al șefului antisemite nu o justifică deplin, în ochii celor ce cunosc tainele parlamentarismului. Cu atât mai neînțeleasă, apare în ochii celor ce i-au urmărit, neîntrerupt, în activitatea și rapoartele lor din ultimii 25 de ani. Păștia lor de cruce din vremea începutului, când lupta pentru triumful ideilor și simțințelor românești făcea din tovarășia lor o dualitate temută și din ziarul „Neamul Românesc” o armă teribilă în contra turburătorilor de suflete și stricătorilor de limbă, a făcut loc unei vrăjmașii oarbe. O vrăjmașie cu atât mai aprigă, cu cât se cunoscuseră atât de bine.

Pornită încă din preajma războiului, dușmănia lor s'a arătat mai necruțătoare după război. Ciocnirile din presă înscușărilor de spadă din parlament, huiduirea d-lui Iorga în 1923 de către studențimea universității, iată episoade care au contribuit, an de an, să sape între foștii tovarăși de luptă o prăpastie de netrecut.

Iar și firesc poate să se întâmple astfel.

Osebit de concepțiile politice, temperamentul li e profund osebit: (poate tocmai asta li și apropie un moment). D-l Iorga, un oportunist și ial așezător neobosit după idei noi și forme proaspete, sensibil ca o dișă, spiritual, supărăcios ca o femeie (de 48 de ori în 24 de ore cum observă cineva) și răsunător ca un corcisc; d-l Cuza, maniacul unei singure idei, spirit cântărit și potolit sub o aparență ușuratică și neastâmpărată.

Oamenii aceștia, nu puteau să se înțeleagă niciodată pe câmpul de luptă al poziției. Mădăle de luptă li erau prea deosebite, prea personale, chiar dacă idealul moral — politic li era același.

Un sigur lucru i-ar fi putut uni dela început: gospodăria țării. Aci idealul lor de muncă cenică ai luptei publice desintereșate, de intronare a cinsiei predicată pe catădră, i-ar fi putut ține alături mai multă vreme.

Clipa aceea a sosit îndiferent cum, profesorii Iorga și Cuza, tovarășii de odănoară, s'au întâlnit la căpătâiul unei țări îmbolnăvite de pol cianism.

Țara, care nu cercetează dacă ochi curva plac totu-ori, care mai mult ca totdeauna are nevoie de călăuzire, își poate pune nădejdea în bunul unei tovarășii între o dăruenie neînfricăță și o energie creatoare atât de rudnică dinimă.

Victor Andrei

Citiți și răpândiți

Ziarul AVÂNTUL

singurul ziar românesc, independent din județul Neamului, scris aproape în întregime de profesorii secundari din localitate.

Abonații sunt rugați să achita abonamentul pe anul 1931.

PROLOG

Un cetățean, indignat până la exasperare, ne aduce la redacție un interminabil pemelnic al sumelor încasate, într'un singur an, de către un anumit funcționar dela prefectura județului nostru. Mărturisim sincer că ne-am speriat și noi, comitetul de redacție al acestei gazete, când am văzut câte diurne, câte ore suplimentare, câte ajutoare pentru familie, băi și boală, a primit acel funcționar!

Și ca dânsul mai sunt vreo patru-cinci.

Dintr'un spirit de totală imparțialitate și din respectul adevărului, am vrut să confruntăm pemelnicul indignatului cetățean, cu capitele bugetare ale registrelor de contabilitate. La prefectură întâi. Ne-am levit însă de o mușenie completă la micii și necăjiți funcționari, cari lucrează din zori și până în noapte, pentru o leacă de mizerie. Pe fețele lor am citit indignarea împotriva căpeșilor care și împart fondurile prefecturii ca pe o moștenire dela tată-su și dela măsa. Dar am citit și o frică

lașă de a-și divulga șefii — o frică atavică de slugi umile și păcătoase.

Ne-am adresat apoi Administrației Financiare. Și aici, aceeași mușenie ne-a întâmpinat. Aceeași frică de a-și trăda stăpânii. Aceeași teamă de a divulga nesăfiosul lor ghiftuit din Muntele de Pietate al hanului public. Aceeași groază exprimată pe fețele lor supte de prea multă și istovitoare muncă, la gândul de a da o informație, o indicație, o simplă lămurire chiar, asupra felului de mănuire al averii publice.

Mă rog, avutul județului nu este el, oare, un avut public? Toate actele și ordenanțele, emanate din birourile prefecturii, nu sunt ele acte publice? Nu putem lua, noi cetățenii — noi cari plătim toate impozitele, toate dările, toate curelele de sacrificiu, toate plimbările, voiajurile, damele, pețecurile și lunile de vigiliatură ale capanilor din palatul prefecturii — nu putem lua, noi, cunoștință de toate acestea? Să știm și noi măcar pe ce plătim! Dacă nu, atunci de ce se mai numesc publice aceste acte?

Iureș în banul public

Dece, sub numele democratic de public, să se ascundă cele mai întime și incestuoase gheșefuri din banul muncii noastre?

Teama cu care ne-au întâmpinat funcționarii celor două administrații, teamă justificată de altfel prin teroarea și atotputernicia zeilor inviolabili dela prefectură, ne face să bănuim lucruri grave. Așa de grave încât li-i groază să le divulge. Chiar dacă divulgarea este spre binele lor de funcționari necăjiți și chinuși și spre binele unui județ întreg. Altfel nu-i înțelegem de ce atâta teamă și codire la cererea noastră.

Mușenia lor — de sclavi umili și neputincioși — ne îndărătnicește însă în gândul nostru de a face lumină. Vom uza, deci, de toate priceperile noastre și de toate mijloacele și vom pune mâna pe documentele misterioase. Și îndată ce le vom aveau, le vom da la iveală, chiar în numerele viitoare.

Spre binele unui județ întreg de contribuabili.

GARDA AVÂNTULUI

PORNOGRAFIILE

Lipsa celui mai elementar simț moral, absența oricărei noțiuni de demnitate omenească, dispariția oricărei urme de rușine, oricărei — idei de bună-cuviință scot la suprafață drojdia animalității omenești, concretizată în chipuri nărușinate, în mazăgălituri scârboase pe ziduri și pe garduri, articulată prin strigături și injurături scandaloase, cărora sentimentul pudic le refuză orice expresie. Nu o dată și nu numai într-o localitate, cum nu numai la oraș, se întâlnesc asemenea probe de imoralitate.

Garduri scrișite cu figuri obscene și vorbe de ocară, ziduri, pereți de case, locuite ori pustii porți, porțițe, ruine și orice rândășie, perceptibile de depuneră unor asemenea gunoaie și leșuri, oferă trecătorilor prielocuri de batjocură, iar copilariei un mijloc mai mult de tulburare a simțurilor și de trezire a animalității din firea omenească.

Ceare a publicat acest ziar în numărul trecut nu este un caz izolat. Căci dintre oamenii cu judecată n-au rămas decât doborât la vederea unor asemenea vorbe spurecate și desemnuri scârboase din câte locuri! Asupra cui cade vina și răspunderea acestor despediri morale?

rale, de notarietate publică? Tot asupra publicului.

Mi-amintesc din primii ani de după război. În marginea satului „Poiana Teului” din com. Călugăreni acest județ, era o mazără părăsită, pe pereții căreia se lucu la întrecere adevărate armate de figuri obscene și expresii nerușinate, care au durat ani de-a rândul. Autoritățile comunale, preotul, profesorul, jandarmii, oamenii vrăștici, nu observaseră această batjocură a unui sat întreg de locuitori? Vorba din bătrâni: „O vacă e... batjocorește toată cireada”.

Dacă s'au găsit niște descrieri ori niște nebuni, bețivi ori destrăbotați, să-și iasă din fire și pe călea aceasta, oare satul e pustiu, lumea e chioară, sentimentul de demnitate atât de amorțit, încât să nu mai reacționeze căluși de puțin împotriva imoralității?

Aici în oraș și alte case au mai suferit martirajul acesta al onoarei. Căci cei mai curioși este faptul că însuși cei din câminul insultat nu văd și continuă să nu vadă.

Dacă bestialitatea omenească este atât de revoluționară pornirile sadice atât de răsunătoare goana după poezie nesăbuită atât de aprigă, încât își nasc-

cesc prin aceasta încă un nou mijloc de satisfacție blestemată, atunci se impune locatarilor și proprietarilor gardurilor și zidurilor delustrate; mai multă atenție și ambiție de demnitate; iar autorităților respective mai multă grijă pentru moralitatea publică. Străjerii ordinii publice, observând apucăturile bolnave ale unor pollogari sau inconștiența condamnată a copiilor, să se așeze la pândă. Să fie prins măcar unul din gloata acestor derbedei. Pedeapsa aplicată să rămână de pomină. Să se publice și să se afișeze numele acestor stricați. Să ia exemplu și alții, care ar fi ispițiți să se se distreze astfel pe socoteala buncucuișiei.

Mai acum vre o două săptămâni în urmă, dela spatele casei mele un porc grohăia cele mai greboase expresii către o pereche de pe stradă. Ce merita bestia cu chip de om, pentru asemenea spurcăciuni, trâmboșate în auzul și spre uimirea tuturor vecinilor, cu băești și fete de școală?

Mai rău ca la ușa cortului!

Măsurile de îndreptare și pedepse cât mai exemplare se impun din partea celor chemați să le administreze.

PREOT GH. VERȘESCU

Tratatul comercial cu Germania

de Al. Grigorevici

De o săptămână e plecat de la noi la Berlin pentru a redă tratatul comercial, înscris în preajma școarței. Măcar înțelegem. Nu se aude nimic despre mersul tratatului și delegația noastră păstrează cea mai mare discreție.

Nu e vorba de nici un tratat politic, de nici o schimbare a vederilor noastre diplomatice și nici de nici o revizuire a politicii externe. E vorba de o convenție comercială pe baza sistemului preferențial, cu beneficii mari pentru amândouă țările. Tratatul comercial actual învins între Germania și România, face posibilă o ușurare a condițiilor enorme de care suferă aceste țări, prin scutirea produselor noastre agricole într-o țară care are un surplus de produse industriale. Pe când noi ne zădărim într-o stare teribilă, cu stocuri de cereale acumulate de anul trecut și cu o rațională care premie să fie iarăși excelentă, Franța ne auză de ingratitudine, de trădare și de consecvență. Nu poate fi vorba

de o pătrunsire a vechilor noastre aliați; suntem recunoscători Franței pentru serviciile cele mari aduse țării noastre în timpul războaielor pentru întregirea neamului; și de când Franța trebuie să ne înțeleagă astăzi așa cum am înțeles noi în 1916. Altfel a fost respins, noi am sătat, prin intrarea noastră nepregătită în război, Franța de o mai mare urgie a furtului tentative, iar Franța ne-a ajutat să ne facim România de astăzi, cu câte-va decenii mai devreme. Căci marea tuturor Românilor ar fi putut face și printr'un „țara de se”. (Prin noi înșine).

Astăzi însă este o anumită situație extrem de critică care dictează

Prietenul Turcu, poate înfricoșat că Avântul s-ar putea colora, mi-a comentat chiar printr'un post-scriptum, articolul publicat de mine în numărul precedent, sub titlul „Politică constructivă și de ruină”.

Întotdeauna scrisul amicului drag, Turcu, a fost glasul purtător de lumină și adevăr, a fost cenzorul neînduplecat al tuturor celor în afară de lege și morală. Cred că de data aceasta, grăbindu-se să mă completeze, poate din dorința unei cât mai sincere unități de vedere între colaboratorii Avântului, a interpretat alt fel decum trebuia, unele reflecții ale mele asupra alegerilor și alegătorilor.

Măria Sa Cetățeanul, la porțița deschisă pentru a intra în viața politică, a fost întâmpinat de minciuna demagogică sau de corupție, armele de luptă ale partidelor politice. Acestea sunt forțele cele înfricoșătoare prin care aleșii își primeau caftanul.

Și atunci a cui e vina? a cetățeanului chinuit care vine să-și ceară o cinste fiindcă te-a votat, sau a politicianilor cari l-au învățat că voturile se cumpără, odată cu conștiințele, fie prin băutura fie prin făgăduieli deșarte?

La „alegerile libere” din 5 Martie 1930, sub regimul național-jăranist, la secția Păzboeni, în centrul satului, departe de localul de vot cu 100 m., „banda” lui Preda umplea văzduhul cu imnuri de slavă — sârbe și hore — pe când credincioșii — proaspeți prozeliti ai noului cult — și mai presus de toate alegători, cinsteau cum se cuvine pe idoli adorati, golind sticle mari de vin, nu „un sfert și cu un sifon mic”.

Idolul era un fel de Bacchus și urnele, altar suprem de jertfă, l-au proclamat ales.

Și jertfa adusă la altarul idoliilor corupției sau minciunii a fost concretizată prin icoana alegorică a Patriei.

Dragul meu amic, fie și-am spus după alegeri că m'a scârbit profund insistențele posesorilor votului universal, formulate cam astfel: „Dar noi nu bem nimic, căci am votat cu Dvs.?” Și privirilor mele înmărmurite de murdăria acestor cereri le-au, răspuns, candid și nevinovați: „Apoi așa a fost totdeauna, așa am fost obișnuși că se procedea la toate alegerile”. Trăm vorbii atunci despre acest aspect dureros al educației politice a săteanului nostru, a prăpastiei

continuare în pag. II a

să trecem peste orice sentimentalism, atunci când strigătele noastre disperate n-au fost ascultate de camarazii noștri de ieri. Camasa e mai aproape de piele decât haina. Cetățeanul francez e un om socotit și extraordinar de economisitor și nu cheltuiește nici o centimă în plus. Orice încercare a forțurilor de conducere a Franței, de a ne cumpăra stocurile de grâu, vor da greș deoarece francezul socotit nu înțelege să plătească pentru un lucru mai mult, atunci când îl poate avea cu un preț mai mic, celace ce este foarte explicabil.

Îndepărtarea noastră de Franța, lungimea căilor de comunicație și

continuare în pag. II a

Precizări la un comentariu

urmăre din pag. 1-a

in care a scufundat sufletul națiunii, politicianismul, corupător al conștiințelor.

Dacă reprezentanții guvernului tuturor și ultimelor speranțe ale țării, n-au putut scăpa cu totul insistențelor celor năvăliți de alții, să se știe că în actualele alegeri nu s'a dat nimic, nu s'a cumpărat nici un alegător, nu s'a făcut nici o promisiune demagogică, nu s'a traficant cu nici unul dintre interesele naționale.

S'a încercat și s'a ajuns la oarecare trezire a conștiințelor; toți acei cari au dat concurs și voturi „Uniunii Naționale” au făcut-o din convingere și prin asta „masa” a dovedit că știe să dea și lecții.

În satul Săvinești D-l Măcărescu chemat de preot și popor cu ocazia sărbătorilor de Paști în anul 1930, a declarat categoric și cinic, că au dreptate oamenii și că și D-sa „va sărbători Sf. Paști după datina strămoșească — la 5 Mai”. Ce înseamnă asta? Adâncirea prăpastiei în credința strămoșească, distrugerea scutului milenar, care ne-a păstrat integritatea națională, pe deasupra tuturor ingerințelor și contropirilor hrăpărețe.

Și totuși satul Săvinești a dat o lecție stranică, propagandistilor d-lui Măcărescu.

Trezind conștiința masei, redăm poporului nostru acea minunată putere de a arbitra, de a discerne și de a hotărî în ultimă și supremă instanță despre destinele neamului.

Să credem din tot sufletul — idealismul tinereții noastre ne dă acest drept — că gloata nu va mai fi un noroi fără conștiință, fără răspundere și fără judecată.

Si acesta este idealul nostru al celor dela Avântul!

GH HANGANU

Puțină aerisire...

Sub acest titlu, noul confrate „Acțiunea școlară” — organ al corpului didactic primar din județul Neamț, face unele aluzii importante asupra principiilor conducătoare a „Băncii corpului didactic, din jud. Neamț”, ce... dă impresia unei întreprinderi a cătorva interesați — cari beneficiază, din larg, cât vreau și când vreau, din fondurile ei: —

Motive binecuvântate pentru care un membru al consiliului de ad-ție al băncii, a și demisionat.

Confratele dă a înțelege că este ceva... putred la Banca corpului didactic. Dar atât numai. Nu precizează nimic, nu stabilește nici o culpă și nu indică nici un vinovat. Așa, cu lămuriri, cifre și nume proprii, cum facem noi când avem vre-o răfuială de acest soi. Și nici onoratul membru al consiliului de ad-ție nu a făcut-o, preferind să-și înainteze demisia.

Maniera asta nu este cea mai eficientă.

Noi suntem deprinși să spunem lucrurilor pe nume.

Citiți „Avântul”

Tratativele comerciale cu Germania

urmăre din pag. 1-a

alte inconveniente, fac ca grăul adus din Canada și Statele Unite, să fie mai eficient decât cel al României. Producția latifundiară, moșnică și superioritatea calitativă a grăului American, sunt cei mai mari dușmani, gonind cerealele Române de pe piața Franței. O legătură comercială tot atât de puternică cum este cea politică, cum a fost și va fi cea culturală care ne leagă de Franța, nu va fi posibilă.

Germania însă e o țară eminent industrială și deși învinsă, industria

Iarăși școala

De o bună bucată de vreme, datorită nevoilor financiare ale țării, guvernele au început o adevărată chirurgie bugetară, tăind în toate părțile, uneori aplicând anestezice pentru ca operația să nu fie prea dureroasă, alteori însă operația s'a făcut pe viu, fără nici o preocupare de suferința ce se produce.

Și dacă multe instituții ale statului au fost amputate, fără milă și uneori radical — școala, — acest organism atât de viu și de necesar, a — suferit cele mai cumplite ciopiriri. Părește, numărul școlilor înțreținute de bugetul statului sunt prea numeroase, cheltuielile pe cari le necesită sunt așa de mari, încât p u t e r e a de plată a statului este anihilată, — în sensul că întreține prost și mizer un număr mare de școli și de profesori, în vreme ce ar putea să îngrijească pârîntește un număr mai redus, — în altă situație, — care ar da ade-vărate roade bune și temeinice.

Probabil că acest lucru l-a preocupat pe d. ministru al instrucțiunii — căci altfel nu putem pricepe de ce iar, — cind e vorba de redus

bugetul general al Statului, — s'ar arunca furia amputării la școli. Evident, ele sunt multe, dar și necesare; iar ceea ce este îngrijorător e faptul că nu se urmărește, prin aceste amputări, o politică școlară ci o politică bugetară. Am fi înțeleși ca odată cu reducerea numărului de licee și gimnazii teoretice să se mențină măcar, — dacă nu să se creeze, — școli de îndrumare practică. Ori ni se publică știrea că 60 de școli de ascendență natură se desființează odată cu 50. de licee și gimnazii.

Și iarăși, că e vorba de politică bugetară nu școlară, aplicată școlii, este faptul că ministerul cere fiecărei școli să comunice ce sarcini bănești ar putea suporta în locul ministrului. Și dacă desființarea de școli, atinge pe școlari în primul rînd și în al doilea rînd pe un număr limitat de profesori dela școlile respective, — trecerea cheltuielilor unei școli asupra comitetului școlar reprezintă pentru profesori, în general, o situație delicată. Admițind că vreun comitet școlar ar opina pentru plata profesorilor de către pă-

rinți, — atunci situația profesoriei devine critică nu atât din punct de vedere material, cit din punctul de vedere al prestigiului pe care profesorul, care nu afirmă direct d. plata părinților școlărilor, îl are.

De aceea credem că chiar în cazul cind un comitet școlar, urmărind menținerea școlii, s'ar efectua întreținerea ei, plăind salariile profesorilor, — ministerul să nu admită aceasta.

N'au decit comitetele școlare să suporte toate cheltuielile celelalte ale unei școli. Salariile să fie achitate, — integral, — de minister. Să nu se lese profesorii în subordinea salarizării de către părinții elevilor.

Ar putea fi un anestezic, care să micșoreze durerile acestor noii amputări făcute școlii. Urmărind politica bugetară a Statului, să nu se piardă din vedere politica școlară și mai ales situația morală a profesorului, — care este un element de primă ordine într-o bună politică școlară.

A. A. Rotundu

O inspecție școlară

Eri 17 Iunie a. c. la școala de aplicație a școlii normale de băieți din localitate, d-l I. Mitru inspector general școlar, a inspectat pe distinsul institutor C. Neicu — în vederea înaintării la gradul I.

Nunca și pricepera de care d-l Neicu a dat dovadă din plin, a fost răsplătită prin elogiile ce i-a adus d-l Inspector general.

„Sunt fericit că acum aproape de ieșirea mea la pensie, am avut ocazia să văd în țara noastră o școală primară de aplicație și un învățător model”.

Felicităm pe d-l profesor I. Dragan — directorul șc. de aplicație, precum și pe valorosul dascăl C. Neicu.

D-l Inspector Mitru și-a exprimat părerea de a recomanda vizitarea acestei școli d-lui Inspector general secundar Longinescu și d-nei Inspectoare Costin.

B.

Obrăznicie minoritară

La Sibiu consiliul comunal, în care majoritatea o dețin minoritarii sași și unguri, însuși primarul fiind sas — a dat o hotărâre prin care interzicea înființarea de chioșcuri pentru ziarele românești în piețele orașului, cum și distribuirea acestor ziare de către vânzători pe stradă.

Hotărârea aceasta, în mod firesc, a produs o adâncă indignare în toate cercurile românești, nu numai din Sibiu, ci și în restul țării.

Reprezentanții ziarelor au făcut contestație, la Comitetul local de revizuire din Cluj.

Comitetul judecând astăzi contestația, a înfirmat hotărârea consiliului comunal din Sibiu, îndrumându-l să dea autorizațiile cerute pentru înființarea de chioșcuri de vânzare ziarelor și lăsând deplină libertate distribuiri tuturor ziarelor, prin vânzători de stradă.

Contestația a fost susținută de ziaristul Ion Munteanu din Sibiu.

ei rivalizează cu cea engleză.

Li lipsesc cu desăvârșire debuseurile. Dincolo de oceanul Atlantic n'are ce căuta, înăbușită fiind de industria celosă a Statelor Unite. Apusul Europei îi este închis din cauza industriei rivale de peste marea Nordului, iar Franța se prezintă din punct de vedere industrial ca o autarkie. Rusia, primul debuseu al Germaniei până acum cănuva ani, nu mai are nevoie de produse Germane în urma aplicării faimosului plan de cinci ani și a muncii forțate. Rămâne deci numai centrul și sud-estul Europei. Noi însă, o țară eminent agricolă și exportatoare de vite, suntem siliți să căutăm o apropiere

re de dușmana noastră de ieri.

Presa noastră românească rămâne filo-franceză și trecând peste o anumită presă a Săbindarului, putem afirma că dacă un Naționaloscu, un Pamfil Seicaru, un Cezar Petrescu, acest triumvirat kerit al presei române, apără interesele patriei lor, atunci desigur nu sunt ei trădători de țară și rămân ca până acum sub influența civilizației Franceze. Ei își manifestă mereu admirația lor pentru cultura franceză fără să uite însă că sunt înainte de toate Români și că în vinele lor curge același sânge Românesc ca și în vinele fărânelor români cari formează talpa țării.

AL. GRIGOROVICI

Tipografia „LUMINA” Piatra-Neamț

CRIZA...

Obositor și obsedant cuvântul: Criză. Nici chip să faci liniștit un pas pe stradă, să nu auzi vorbindu-se de criză.

În pravali, criză de clienți. La casierie, criză de numerar. În școli, criză de premianți. În alegeri, criză de voturi la opoziție și către altele.

Si părțile de criză, apare sub mii de forme și mi de aspecte. Așadar uitându-mă în vitrina Librăriei Ionescu, printre cărți, câte și condeie, de vânzare și o perche de... papuci de baie. Spre convinsere, treceți și vedeți.

Au ajuns librăriile să vândă papuci de baie. Bravo! Măine, poimăine, mă aștept să văd în vitrina librăriei, de vânzare: cuc, lanțuri, cârnaț, cravate, chiloși pentru domni și deamne, etc.

Tot așară, la restaurantul Cornușu din grădina publică, jaszul din patru persoane, cate inghite — una mie — lei pe fiecare zi, era în activitate.

La două mese alipite, nouă persoane felurite. Consumația: un tort de șocolată și un pahar de sițon.

Muzica costă — una mie — lei pe zi.

Tot așară la cinema — Regal — douăsprezece persoane. Patru pe locuri oficiale, cinci cu bilete de favoare, o clandestină în fundul sălii, un bilet cumpărat — 26 lei —.

Filmul costă pe zi — 500 — lei.

Și acum, nu mă mai mir deloc de ce abonati de la „Avântul” nu-și mai achită abonamentul.

Au dreptate bieții abonati: criză de memorie, cumplită criză de memorie. Ce vrei domnilor, se uită, cumplit se uită...

Costache

A Vi-a excursie internațională de Geografie și Botanică

În ziua de 19 Iulie, vor sosi în localitate un grup de peste 20 profesori străini, pentru cercetări științifice în regiunea noastră.

A APĂRUT

„Tuberculoza”

În lumina ultimelor cercetări științifice, de dr. M. Epelman, fost intern și medic secundar al Sanatoriului „Toria”.

Cu următorul bogat și interesant cuprins:

Origina. — Căile și modul de contaminare. — Cum să ne ferim de tuberculoză. — Factorii care predispon la tuberculoză. — Incepul. — Evoluția. — Formele. — Stadiile. — Prognosticul. — Semnele. — Tratamentul. — Tuberculoza la copii. — Vaccinul contra tuberculozei. — Pleureziile. — Tuberculoza extra-pulmonară. — Maladiile netuberculoase ale aparatului respirator. — Profilaxia tuberculozei.

Cartea, scrisă pe înțelesul tuturor, e editată de Tipografia „Lumina”. Costul 90 lei.

Administrația Financiară Neamț

Publicațiune

Pentru aprovizionarea administrației financiare Neamț și a percepțiilor fiscale Piatra-Neamț, Ig-Neamț și Buhuși, cu cantitatea de 200-250 steri lemne foc calitatea I-a, esență tare de fag, necesară pentru încălzitul localurilor în iarna anului 1931-1932 se va ține licitație publică, în ziua de Luni 15 Iunie 1931 între orele 8-9 în localul administrației financiare, când amatorii se vor prezenta cu oferte închise și sigilate.

Termenul de executare pentru predarea acestui combustibil va fi de cel mult o lună dela sosirea aprobării oficiului central de licitații.

Administrator financiar,
I. CIOLAN

Primul Congres Național pentru combaterea Tuberculozei

La 21 Iunie a. c. are loc în București primul Congres Național pentru combaterea tuberculozei.

Acest congres, anunțat din 1927, a tot fost amînat din motive inexplicabile, deși e de o mare importanță pentru țara noastră.

Ordinea de zi a congresului este foarte interesantă. Printre alte chestiuni citim: „vaccinarea antituberculoasă cu vaccinul B. C. G.” de prof. I. Cantacuzino și „Tuberculoza în România” de prof. dr. S. Irimescu.

Examenele de admitere

În cl. I și IV liceu

Inscrierile au început și sîn până în seara zilei de 20 Iunie.

Examenele vor începe la 21 Iunie.

Pentru cl. I se cer următoarele acte:

1) Certificatul de absolvirea școlii primare, 2) actul de naștere 3) actul de botez, 4) actul de vaccina, 5) actul de naționalitate.

Taxa la cl. I este de 50 lei; iar la clasa IV de 100 lei.

Dare de seamă

A apărut o interesantă dare de seamă a corpului contabililor autorizați și experți contabili, din Piatra-Neamț, întocmită de d-l Teodor Demetrescu.

Ziua premiilor

Ministerul a hotărât ca ziua de 29 Iuni să fie sărbătoarea distribuiri premiilor la toate școlile de grad secundar.

Sărbătoarea elevilor merituoși, va avea astfel un deosebit fast.

Oferte

Comitetul școlar al Liceului Petru Rareș, a prelungit până la 25 Iunie a. c. primirea ofertelor pentru aprovizionarea cu 700 metri steri lemne de foc — esență fag — transportați la domiciliu.

Plata acestei cantități de lemn se va face treptat — până la terminarea transportului.

S'a deschis vechiul magazin de încredere

PALATUL DIAMANTELOR

str. Lascar Catargi 22 unde se găsesc pe prețuri foarte ofte orice fel de articole pendinte de acest magazin. Încercând vă puteți convinge.